

використання маркетингових систем, зокрема, вертикальних та горизонтальних, які передбачають узгодження діяльності окремих учасників, які знаходяться на одному чи різних рівнях каналу розподілу продукції.

Використані джерела

1. Маркетинговий аудит системи збуту: Навч. посіб. / Балабанова Л.В., Балабаниць А.В. – К.: ВД “Професіонал”, 2014. – 224 с.
2. Навч. посібник для економ. спец. вищих навч. закл./ Гаркавенко С.С. – К.: Лібра, 2006 – 754 с.
3. Крикавський Є.В. та ін. Маркетингова політикамрозподілу: Навч. посібник / Є.В. Крикавський, Н.С. Косар, А.Чубала. – Львів: Вид-во Нац. ун-ту “Львівська політехніка”, 2009. – 232 с.
4. Довгань Л.Є. Стратегічне управління : Навчальний посібник / Л.Є. Довгань, Ю.В. Каракай, Л.П. Артеменко. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 440 с.
5. Лорві І.Ф. Управління збутовими ризиками підприємства / І.Ф. Лорві // Науковий журнал. Серія «Економічні науки». Вісник Хмельницького національного університету. – Т. 2 (181). – Хмельницький, 2011. – С. 81-84.

Семеній Ірина

(науковий керівник: д.е.н., проф. кафедри економіки підприємств і корпорацій Гринчуцький В.І.)

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

У XXI ст. Україна є державою, що розвивається й динамічно включається у світові суспільно-економічні процеси, прагнучи інтегруватися в Європейське співтовариство.

Відповідно до міжнародних рейтингів сприятливих умов для підприємницької діяльності Україна займає не найкращі позиції. Так, згідно з рейтингом ведення бізнесу (TheDoingBusiness) та Індексом економічної свободи (HeritageFoundation) Україна перебуває на 76 позиції з 190 можливої та на 150 з 178 позицій відповідно [1; 2]. Такі умови ведення підприємницької діяльності у країні не відповідають міжнародним стандартам ведення бізнесу, що створює перешкоди у залученні інвестицій у країну.

Відомо, що економічне зростання підприємств значно залежить від їх інноваційно-інвестиційної діяльності, тобто процесу створення та освоєння нової техніки або технології. Суб'єкти інноваційної діяльності повинні творчо підходити до визначення засобів задоволення потреб споживачів. Висока конкурентоспроможність дозволяє отримувати надприбутки, що може зацікавити інвестора як постійного партнера, для забезпечення розвитку підприємства.

На сьогодні постала проблема співвідношення та взаємозв'язку інновацій

і інвестицій. Адже, саме інвестиція є безпосереднім носієм інновації, але реалізація інноваційної політики у несприятливому інвестиційному кліматі неможлива.

У 2017 р. інноваційною діяльністю в промисловості займалися 834 підприємства (18,9%)[3]. Серед регіонів частка інноваційно активних підприємств вищою за середню була в Харківській, Тернопільській, Миколаївській, Запорізькій, Івано-Франківській, Одеській, Житомирській, Львівській областях та м. Києві; у розрізі видів економічної діяльності – виробництво фармацевтичних препаратів, комп'ютерів, електронної та оптичної продукції, автотранспортних засобів, коксу та продуктів нафтопереробки.

Протягом 2017 р. на інновації підприємства витратили 23,2 млрд.грн. Незважаючи на такі чималі числа, основним джерелом фінансування інноваційної діяльності були власні кошти підприємств – 69,9%, кредити склали – 5,3 %, фінансова підтримка держави – 3,5%, кошти місцевих бюджетів – 9,2%, іноземних інвесторів – 1,4%, інші джерела фінансування – 10,7% [3].

Під час зниження державних капітальних вкладень і недостатніх обсягів фінансових інвестицій відбувається фізичне та моральне старіння науково-дослідної бази.

Україна має досить потужний науковий, ресурсний і технологічний потенціал, але кризові явища призвели до падіння попиту на наукову продукцію на внутрішньому ринку, що пояснюється зменшенням загального рівня інвестицій, зростанням заборгованості. Серед основних проблем на шляху впровадження інновацій в Україні можна виділити проблеми законодавчого, фінансового, кадрового характеру.

Отже, збереження наукового потенціалу та розробки інноваційної продукції в умовах деформації економіки України є актуальними, оскільки технологічна відсталість деяких вітчизняних підприємств викликала ріст негативних тенденцій, які неможливо позбутися лише монетарними інструментами. Таким чином, вихід економіки зі стану кризи та орієнтація її на стабільний розвиток можливі за умови забезпечення розвитку й державної підтримки науково-технічного й інноваційного потенціалу, вживання заходів щодо вдосконалення державного регулювання.

Використані джерела

1. Рейтинг DoingBusiness 2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://doingbusiness.org/ru/data/exploreeconomies/ukraine>
2. Ukraine – TheHeritageFoundation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.heritage.org/index/country/ukraine>
3. Статистичний збірник «Наукова та інноваційна діяльність в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/Arhiv_u/16/Arch_nay_zb.htm